

Sárdy László †

(Veszprém, 1906. június 1. – Budapest, 1993. szeptember 18.)

A Veszprémi Piarista Gimnáziumban érettségizett. Iskolái befejezése után 23 éven keresztül különböző beosztásokban az igazságügyben dolgozott. 1934-ben megnősült, elvette Gerlóczy Máriát, akit mindenki Cherie-nek hívott. (Róla nevezte el később a hajóját.) 1935-ben fia született: ifj. Sárdy László.

A háború után ki akarták telepíteni a családot, mert felesége arisztokrata származású volt, ráadásul volt egy kis vasboltjuk, ami a család megélhetését biztosította. (Ezt államosították.) A bíróságon, ahol dolgozott, megsúgták neki, hogy rajta van a kitelepítendőök listáján, és egy napja van, hogy elmeneküljön. Elkótyavetyélte a családi házáat, és külön költözött a feleségétől, hogy ne lehessen őket könnyen megtalálni. Felesége gyermekével budapesti rokonokhoz, ő pedig Balatonfüredre ment. Elhelyezkedett a hajógyár anyagellátó osztályán, ahol 21 évig osztályvezető helyettesként dolgozott. Később nyugdíjasként a Hungarhotels anyagbeszerzője volt.

Gyerekkorától kezdve futballozott, 17 évesen tagja lett a Veszprém felnőtt csapatának és a megye válogatottjának. A labdarúgást felesége kérésére hagyta abba.

Egy iskolatársa a veszprémi Faipari Vállalatnál épített 20-as jolléján vitorlázott, és lett rabja egy életen át a vitorlázásnak. Barátja édesapja váratlanul elhunyt, ezért a barát vette át a család tulajdonát képező szálloda és vendéglő vezetését, és csak ritkán tudott vitorlázni. Rábízta a hajót, így lett kormányos. Két évvel később a barátjától egy zsugás társaság elnyerte a pénzét és a 20-as jollét.

Sárdy László anyagi helyzete javult, és lehetősége nyílt, hogy egy kajütös hajót vásároljon. 1937-ben a C/1 jelzésű 25-ös túrajollét féláron megkapta. Ezen a hajón vitorlázott 1944-ig. Túraversenyeken is indult, kevés sikerrel.

1938 nyarán a Balatoni Yacht Club kikötőjébe beállt egy újonnan épült luxus kivitelű 25-ös túrajolle, a Viharmadár. A tulajdonosa: dr. Rubinthy Dezső, aki az Évadnyitóra felkérte versenyzőtársnak. Sokáig együtt versenyeztek. Kiemelkedő eredményük – Kovács Bélával – egy Kékszalag abszolút negyedik hely, 1953-ban.

1956 végén eladta a saját hajóját és megvette a Viharmadárt, melyet felesége után Cherie-re keresztelt. A hajót Benacsek Jenő főmérnök tervei alapján a Balatonfüredi Hajógyár építette. A munkálatokat Erdős József művezető irányította, építésben Hargitai Lajos, Bruchner János és Gyimoti Lajos hajóépítők vettek részt.

Bekapcsolódott a Balatonfüredi Vasas munkájába. Egy év múlva titkári megbízatást kapott. Nagyon lelkes legénységgel állandóan versenyzett. Fia és Gosztonyi András voltak a legényei. Ők együtt jártak a veszprémi Piarista Gimnáziumba, és a szünidőben mindketten segédmunkásként dolgoztak a Hajógyárban. Túraversenyekre még Hergovits Gyula ment velünk. Ez volt a Chérie aranykora. Bajnokságot, versenyeket nyertek. Azonban elérkezett az az idő, amikor az olimpiai osztályba mentek át és a válogatott tagjai lettek. Új legénység után kellett néznie. A hajógyár két fiatal dolgozóját, Tóth Ferencet és Mészáros Istvánt vette magához. Jól választott, mert tíz évig minden versenyen vele voltak.

Vitorlás pályafutása során 18 magyar bajnoki érmet nyert, ebből nyolc volt arany.

1967-ben a Veszprém megyei Tanács megválasztotta a megyei Vitorlás Szövetség titkárának. Ezt a tisztséget 12 évig töltötte be. Közben jó eredménnyel végezte el az edzői tanfolyamot. Egy idő után a társadalmi munkája több időt vett igénybe, mint a munkahelye, így 1979-ben kénytelen volt a titkári megbízatásáról lemondani.

84 éves korában egészsége meggyengült, ezért Budapestre, az unokájához, Sárdi Beátához költözött. *(Sárdy László a háborút követően pontos i-vel írta a nevét, ahogy a fia is. Később mindketten visszatértek az y-ra, de az unokájuk nem. – Sárdi Beáta közlése.)*